

TERRITORI

Toca parlar d'hospitals!

S'apropen eleccions i comencen les notícies relacionades amb projectes de noves instal·lacions sanitàries, atractives i espectaculars. Sempre dona una bona imatge del govern de torn l'anunci de la construcció d'un hospital, d'un CAP o de les seves ampliacions, que van acompanyades d'inversions milionàries.

Hem vist, aquests últims dies, als mitjans, els primers escarfaalls relacionats amb el tema: "...el conseller de Salut, Josep Maria Argimon, ha visitat Tortosa pocs dies després que el gerent territorial ebrenç qüestionés el projecte d'ampliació de l'actual hospital, Verge de la Cinta, pressupostat només per 45 milions..."

"...el conseller ha assegurat que la comissió que treballa per la viabilitat de l'ampliació continua i continuarà treballant sense aturador i ha deixat entreoberta la porta a la construcció d'un hospital nou en un altre emplaçament..."

L'Ajuntament de Tortosa s'ha afanyat a deixar clar que per fer la part que li toca a ell en relació a l'ampliació de l'hospital, com és el trasllat del dipòsit de l'aigua, ja té els diners corresponents i també disposa d'un lloc al Parc Nivera.

Durant el temps que vaig fer de gerent de l'Institut Català de la Salut (ICS) a les Terres de l'Ebre (2008-2011) es va presentar al públic un

projecte molt atractiu que contemplava un nou hospital en una nova ubicació. Què se n'ha fet, d'aquell projecte?

En l'última legislatura, la consellera Alba Vergés i Bosch va presentar un plantejament nou que repensava l'anterior i proposava, amb bons arguments, fer inversions i reformes a l'actual hospital Verge de la Cinta. Ara tocarà discutir què és millor fer: com el anglesos que aprofiten sempre el que ja està fet, o ens hi posem ben amples i comencem de cap i de nou a fer un gran Hospital, nou, modern i situat en un lloc fantàstic. És igual que els projectes arquitectònics valguin diners. Venen eleccions i s'ha de fer bullir l'olla!

Una polèmica una mica diferent afecta l'Hospital Joan XXIII de Tarragona, però la música de fons és sempre la mateixa. Invertir i construir de nou o refer el que està vell i, sobretot, aprofitar qualsevol de les dues solucions per treure'n rendiment polític.

Si ens fem la pregunta pertinent de si cal anar endavant amb aquestes inversions, siguin les que siguin, ben segur que tots direm un SÍ molt gran i llarg, i tots hi trobarem raons per fer-ho, fins tot l'oposició, que ho aprofitarà per criticar amb acritud el retard, els canvis de parer... i insistirà en el discurs del menysteniment que

el Govern té per a la gent de les terres de l'Ebre o del Camp de Tarragona, i embolica que fa fort.

Em pregunto si jo també m'hi apuntaria al SÍ, i la meua resposta és que siguin ben vingudes les inversions, però... per fer-ne què? Aquesta és la qüestió.

Cal preguntar-nos quin és el nivell de salut de la gent de les dues regions de Tarragona i que ens diguin les dades que hi afecten:

-Volem conèixer la qualitat de l'aire que respirem, especialment al camp de Tarragona.

-Volem saber si el nostre estimat riu Ebre baixa contaminat o ja està resolt el gran embolic de les contaminacions químiques de Flix. Podrem veure i beure la seva aigua clara i neta com ho feien els nostres iaïos?

-Volem saber si els pous, dels que treiem l'aigua per beure estan contaminats per residus orgànics o per productes fitosanitaris.

-Volem saber el pressupost que es destina a l'atenció primària de les dues regions sanitàries i els criteris distributius que es fan servir.

També fora bo posar en evidència que l'adjudicació pressupostària està basada en el valor de l'equitat i, per tant, els criteris de repartiment són idèntics per als ciutadans de Girona, de Lleida o de Barcelona. Que no siuguem víctimes d'aquella màxima que

va escriure la universitat de York (UK) parlant de la distribució de recursos. "La quantitat de recursos: es distribueix de forma inversament proporcional a la distància del lloc d'origen", la qual cosa, traduïda a un llenguatge domèstic, vol dir que menja més olives aquell que té el plat més a prop.

I tornant al tema Hospitals cal que ens preguntem si la cartera de serveis (els diagnòstics i tractaments que s'hi fan) de cada hospital de les nostres regions sanitàries és la que tocaria en funció del seu nivell estructural i de la qualitat que caldria.

Mesurar com usem els diners públics i els resultats en salut de la població hauria de ser el "primum movens" de tot govern democràtic.

No ens quedem bocabadats davant l'espectacularitat d'unes obres i centrem-nos en l'oferta de serveis. La gent de l'Ebre vol saber si quan ens toqui patir un problema de salut important i de solució complexa, la tindrem a l'abast del nostre hospital de proximitat i, si no és així, que ens ex-

Roger Pla
metge i cirurgià jubilat

pliquin els perquès.

Tenim l'Hospital Universitari i de referència que es mereix la població del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre? (recordem que les dues juntes constitueixen el segon producte interior brut de Catalunya).

La conselleria de salut disposava d'un instrument, la central de resultats, que analitzava els resultats en salut de les activitats dels hospitals i de la primària. Va començar a funcionar i ho va fer força bé fa uns anys. No sabem què se n'ha fet. Potser ha desaparegut o treballa en silenci i discreció i, si és així, fora magnífic que en tinguéssim coneixement.

En resum, ben vingudes siguin les inversions i el rendiment de comptes dels nostres impostos. És bo ser conscients d'on som i cap on anem.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

